

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ספר בעיר קראקא

התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות
וטריופות ע"י הרה"ק בעל "מגלה עמוקות" הגאון הק'
המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא

אור הזוהר 344 * תשרי תשע"ד

הכשרות בישראל
אנציקלופדיה למלחמת
השחיטה חלק כה
בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים
בכל הדורות נגד השוחטים הקלים
שהכשילו את הכלל ישראל בנבילות
וטריופות

מפעל הזוהר
חלק ב

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

בעיר קראקא

ספור משני בעלי תשובה בעיר קראקא
הספור שקרה בזמן שה"מגלה עמוקות" כהן כרב בעיר קראקא.
ובשעתו זעזע את העולם בלו, במיוחד את יהודי אירופה.

הרפים את העבודות הקשות ביותר, ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם לאכול ולא בגד ללבש ולא נעלים לרגליהם. השפם בבקר, בעוד בחוץ שוררת אפלה, נאלצו היתומים להנתק מהשנה המתוקה, לקום מהמטה וללכת לאטליז, שם הטלו עליהם עבודות שחורות. בחורף היה הכפור "חותך" באצבעותיהם כמו בספינים, בעת שהם נקו את הפלים במים קרים כקרח. אלו היו יושבים יותר ומקבלים יותר מזון, לא היה הקור גורם להם סבל פה קשה, אף הם אף פעם לא ישנו שנה מספיקה ואף פעם לא אכלו לשבע. תמיד היו סובלים מקר וחורים מחמת חסר שנה וחרפת רעב. הדודה לא הייתה יותר טובה מהדוד. "קדחת" נתנה להם לאכל... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מרעב ומקר, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מפות ומהלמות ומזהירים אותו לעבד במקור ולא להתעצל.

במשך שנים רבות פטמו את המטבח היהודי בבשר טרפה, ספור מזעזע שארע בזמן כהנתו של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא זצוקללה"ה, בעל מחבר ספר "מגלה עמוקות". ספור מציאותי שקרה לפני 400 שנה לעורר על ענין הפשרות כמוכא בזהר הקדוש הרבה פעמים, וכפי שעוררו גדולי הצדיקים שהגאלה מתעכבת מפני שלא נזהרים ממאכלות אסורות. הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פרוש על הספר "שערי דורא", וגם פרוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר".

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא למדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהג יהודי, ואף לא לקרות את האלף בית. קשה הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלובים חיייהם ומה קשה גורלם. הרגישו את עצמם משפלים ונחותים, מונחים ובודדים ללא אח ורע שיריבו את ריבם. תנאי חיייהם המרים הפכו אותם למין ארצי-פרחי מסרבלים ומגשמים. הרעב הציץ תמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כלם התרחקו מהם פי הם נראו כמו ילדי ג'ונגל: מלכלכים ומגדלי פרא, יחפים, קרועים ובלואים.

בשנת שע"ז התחיל לכהן כרבה של קראקא, שם החזיק ישיבה גדולה, ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ר). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפרסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור.

חדושו על הרי"ף בשם "חדושי אנשי שם" מדפסים בכל השט"ם. אולם הוא ידע בעולם בעקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתים חמשים ושתיים פנים. גם פרושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות".

נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אלהי פנים אל פנים", ז"ע.

סורי יתומים

באותם הימים היו הרשיות בקראקא גובות מס כבד מבשר פשר, כך שמחירו היה גבוה מאד, ורק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכל בשר בימות החול. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשר רק בשבת. כיון שמרבית הלקוחות באטליז היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות

בשנת שמי"א לאלה הששי נפטר בקראקא קצב אחד והשאיר אחריו יתום קטן כבן ארבע. על יתום זה נכמרו רחמיו של אחד מדודיו, קצב גם הוא, והכניס אותו לביתו. הדוד הזה היה אדם קשה מאד, בור וגס רוח, ונוסף לכך גם גדל בביתו עוד יתום שני. המלה "גדל" באה רק לתפארת המליצה. למעשה העמיס על כתפי היתומים

אף הלה החריש וסרב לגלות את האמת. "שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר, "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו שקועים באותו בץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטח בי?"

מאכיל הטרפות נתרפף:

הב לי את ידך בתקיעת כף שלא תספר לאף אחד ואז אגלה לך... השניים תקעו כף, ולאחר שהחבר נשבע לשמר על הסוד "עד עולם" ספר לו הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום יום כדי להרויח את הכסף.

האות הבצע

כדי להגדיל את ה"עסק" הוא למד את עמיתו לעבב אצלו סכומי כסף מהפדיון היומי עבור הבשר שהוא מחלק, לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר בשר במחיר גבוה יותר, ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן, ולהמשיך לסחר בכספי הרוח, שיגלו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם בורים גמורים וחסרי חנוף לחלוטין, לא יכלו כלל להעריך את גדל הפשע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך מעשה שטן כדי להכשיל יהודים באכילת טרפה, פי ה"עסק" התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר זה הפכו המטבחיים של משפחות חרדיות לאין ספר למטבחי טרפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים בתרמיתם הנפשעת: ערבוב בשר טרפה בתוך הבשר הכשר, וכך להגדיל את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.

תאות הבצע שלהם לא ידעה מעצור, ולמרות שחסכו כבר סכום הגון על ידי מעשיהם המבישים, חפשו דרכים כיצד להגדיל את ה"עסק". הם נדברו ביניהם שאחד מהם יתחיל בכונה תחלה לריב עם הדוד ולהחריף את החפוכים עד כדי שהדוד יסלק אותו מהעבודה, ואז הוא ילך ויצייע את עצמו לעבודה באטליו אחר באזור מרחק, אפילו בשכר נמוך ביותר, ולו רק תמורת אכל בלבד. אין דבר, זה ישתלם! פי על ידי כך תנתן להם האפשרות להפיץ את בשר הטרפה בין הלקוחות החדשים ולגרף רווחים נוספים.

פרובוקציה

אומר ועושה: היתום המבגר יותר פתח בכונה בשורה של פעולות פרובוקטיביות כדי לעורר את חמתו של הדוד. הוא עבד באטיות משגעת, רטן כל הזמן ועשה "משגים" על כל צעד ושעל. כשהדוד היה מעיר לו על כך, היה עונה בחצפה ובהתרברבות ובצפזוף ארוך... לבסוף נתמלאה הסאה, והדוד סלק אותו מהעבודה ושלח אותו "לכל הרוחות"...

הוא השאיר אפוא את כל הקונים בשביל חברו והוא עצמו הלך לקצב השני של קראקא והצליח להתקבל לעבודה אצל קצב אחר, שגם באטליוזו מכרו רק בשר בשר למחיריו...

כאן חזר מחדש התהליך המביש. כאשר שלח אותו ה"בוס" החדש לחלק פמות של כך וכך קילוגרמים בשר בשר, הוסיף משולו כמה נתחים של בשר טרפה שרכש לפני כן אצל הגויים במחיר זול, ומכר גם אותן בתור בשר בשר במחיר יקר ואת הרוח הנקי מהפרשי המחירים היה משלשל לכיסו.

שני החברים, למרות שעבדו באטליוזים רחוקים זה מזה, המשיכו בחשאי להיות שתפים בעסקיהם השפלים. הם נשבעו זה לזה בתקיעת כף לא להעלים זה מזה אף פרטה אחת. הם היו נפגשים לעתים קרובות, במקומות מיעדים, נסתרים מעין זרים, כדי לספר את צרות כספיהם ולספם את הרווחים, וכן ללבן "בעיות עסקיות":

הבשר הביתה. מלאכה זו הטלה, כמוכן, גם היא על פתפי היתומים. היתה להם אפוא עבודה כפולה: השכם בבקר היו עובדים עבודת פרך כמה שעות באטליו עצמו, ולאחר מכן החל משעה שמונה-תשע בבקר היו יוצאים לחלקת הבשר בבתי הנגידים.

בסימם את עבודות-הפנים של האטליוז: להפשיט את העורות, לגרם, לחתך ולנקר, לנקות ולשטף, היו מעמיסים על פתפיהם הרכות סלים עם עשרות קילוגרמים של בשר ומריצים אותם למרחקים של פרסאות על פני כל העיר. אם העיזו לבקש שיתנו להם קדם לאכל, היו הדוד והדודה מפליאים את מכותיהם בגלל "חצפה שפזו!" ומכריחים אותם לצאת לשליחיותיהם, כשבטנם מתפוצצת מרעב.

"כאשר תביאו את הכסף מחלקת הבשר, נלעייט לכם את הפרס באכל"... קבעה הדודה.

לא היתה להם אפוא שום בררה, והם נאלצו לצית.

בלילה, על משכבי הקש הצוננים היו בוכים על מר גורלם, ומרטיבים את הקש בדמעותיהם, דמעות של יתומים חסרי ישע, אף לבכים לא היתה און קשבת.

מציאה

פעם מצא אחד היתומים מטבע בעלת ערך נכר, בתחלה רצה היתום לקנות תמורת המטבע מנה הגונה של אכל, כדי לאכל פעם בחיים לשבעה, אף לאחר הרהור נוסף, עלה במחוו רעיון לעשות עסק כלשהו עם המטבע, וברוח שיפל בחלקו לקנות לחם!

הוא הלך לרבע הנוצרים וקנה שם נתח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבקר, כאשר מסר לו הדוד את הסל עם מנות הבשר לחלקה בין הקונים ולהביא כסף תמורתו, הוא מכר גם את נתח בשר הטרפה שלו בתור בשר בשר, וקבל מחיר גבוה בהרבה מזה ששלם, את הכסף שהרויח הסתיר הסתר היטב, וכאשר אחיו לצרה חזר גם הוא מסיבובו בין הלקוחות, הוא לקח אותו והלך אתו לרחוב נדח, ושם קנו לחם, גבינה וביירה, ושניהם ערכו סעודה פדת...

הכסף מנין? שאל השני.

מצאתי! היתה התשובה.

והאח-לצרה לא שאל שאלות נוספות...

פעבור זמן מה קנה שוב נתח בשר טרף, שם אותו, למחרת, בין מנות הבשר הכשר ושוב נפל בחלקו רוח נכר. אחר הצהריים התחמק שוב עם עמיתו לרחוב הנדח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

היכן השגת כסף היום? הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה, בא המענה.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, ערבובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקומו, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למחיריו. האטליוז של הדוד עמד תחת השגחה מעלה, ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום, ובד כבד גדלו גם הרווחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משבחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד השיח בפני מאכיל הטרפה:

"אל תפטם אותי יותר בתרוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוציאים פעם, פעמים, אף לא יום יום! עזב אותי עם השקרים שלך, אמר לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?"

הבשר הכשר והטורף, וכסף הפדיון הגדיש את פיסיהם, התקשטו בבגדי הפאר וצעדו על פני רחובות העיר עקב בצד אגודל ברב הוד הדר וחשיבות...

שומרי טו

הם חיו חיי רוקים, ללא אשה וללא ילדים, גם משרתים לא היו להם, כך שאף אחד לא ידע על מעשיהם הנפשעים, ואף צל של חשד לא נפל עליהם.

ברבות הימים נשאו להם נשים, אף גם אז השפילו בתחבולות מתחכמות, להעלים ולהסתיר את מעשיהם הנתעבים, כך שאף נפש חיה לא ידעה על כך. אחרי החתונה נהלו את אורח חיייהם ביד רחבה כפיאה לגברים בעלי מעמד. ביתם היה פתוח לרוחה, וכל אורח חשוב שהגיע לעיר התאכסן אצלם ונהנה מידם הנדיבה.

הם התגוררו באחד הבתים היפים ביותר בקרקא. שני השתפים החזיקו דירות פאר גדולות, שתפסו בנין שלם. המשפחות גדלו, נולדו להם ילדים שפסמו במותרות ובתפנוקים. כשהגיעו לגיל חנוף לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היו להם מספיק חדרים בשביל מורים פרטיים, ומקומות אכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם רכשו להם פלים נאים ורהיטי פאר. המנונו התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרטילים יקרי ערך.

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאד, והתחתנו עם המשפחות המיחסות והמכבודות ביותר, כי הכסף היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות, וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שלחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שפספי הנדונינה ישקעו ב"משפנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הפשרים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עשר ורוחה, ואלו העסקים השחורים השפלים הכניסו להם הון תועפות.

אחרי שנים רבות בא עליהם כחטף המשפך בעסקיהם המתעבים, הדבר התרחש באופן בלתי צפוי לגמרי.

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשתפים מנסיעה מסחרית בעצומו של החרף. ובהיותו עיף מהדרך וקופא מקור, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוף כדי כך נמשך כבחבלי קסם אחרי נגון הגמרא הערב, שהשתפך בחלל האוויר, בקולו הדק והצלול של חתנו על-הימים, בנעימה לכבית, שהקסימה אותו כל פלו.

לפתע הוא שומע מבין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משנן מתוף הספרים:

"האוכל חלב או בשר טרפה חייב פרת! על עברה זו אפשר לכפר על ידי תשובה, אף אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברם גם מיתה אינה מעבירה את העוון כליל, והוא חייב לרדת לגיהנום ולהשרף במידורים השונים כדי להטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה."

"במה דברים אמורים?" המשיך החתן, "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי פונה, אבל אם חטא במזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בודון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נדון להקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנום כלה והם אינם פלים..."

פיצד לתכנון את הענינים, והיכן להשיג בשר טרפה והאטליו שלנו ילך וישגשג, עד שנהפך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל יגע, שאנו מבזבזים עכשו בשביל אחרים כדי לבנות את עצמנו, נגיע לבסוף לעשר רב!"

בהתאם לתכנית שתכננה מראש, השאיר התום הצעיר את הרגל באמצע הנסור, ובהכריזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שתף עם חברו, הסתלקו שניהם מהאטליו.

אטליו משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל אטליו, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחיים, שלמו עבור השחיטה והבדיקה המהדרת למהדרין מן המהדרין, וכן את כל ההטלים והמסים הגבוהים, שיקרו מאד את הבשר, ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באזור מרחק ברבע הנוצרים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשרו עלה להם בזיל הזול, ואחר כך ערבו את שני סוגי הבשר, מכרו הפל בתור בשר פשר והרויחו כפלים.

קונים היו להם רב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעבידיהם לשעבר, ואף רכשו לקוחות חדשים באזורים המרחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השפילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים, וחלקו עצמות כתוספת חנם, וככלם היו מרצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשד הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכלי טרפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן? הרי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא ארעה שום תקלה?

הם עבדו בזהירות רבה. הקפידו להחזיק באטליו רק כמיות בשר פאלה שיתאימו לפמות שושחטה בשבילם בהשגחה המעלה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערף בקרת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דפי, את בשר הטרפה החזיקו במחסן נסתר, ומשם היו מוציאים אותו ובאין רואים משוקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחט כמה בהמות, פי הבקוש הלך וגבר. עקרות הפית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שניצאו לאטליו שלהם הצליחו לחדר לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מבאי ביתם ועשו אתם עסקות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במדה נפרת, והיו פאלה שנואלצו לסגר את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע הממחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים ביראת כבוד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההדור. שדכנים הדפקו על פתחיהם והציעו להם את השדוכים הטובים ביותר, הם פזרו נדבות ותרומות לצדקה ולמטרות צבאיות ביד רחבה.

בשעות הקטנות של הלילה הפכו להיות שוב "שוליות" של קצבים, בעמלם קשה, במחסן הסתר שלהם בסמטת הנוצרים, לשחט, לפשט את העור, לגרם, לנסר ולחתך ולהפריד את החלקים של בשר הטרפה: בשעות הבקר שוב עבדו באטליו שלהם בבשר הפשר. אף אחר הצהריים, לאחר שגמרו את השווק והחלקה של

הרהורי חרטה

זעזוע עמק עבר בלבו של החותן הבור והעם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו צטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בפרסה כשפניו סמוקים מרב בוש, והרהורים כבדים מלאו את מחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טרפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתיית כדי להצלות לנצח באש הגיהנום. תשובה אינה קנימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים, ואפלו הרשעים והפושעים (שכבר מרקו את עוונם) יקומו מקברייהם בתחית המתים, אבל הוא יוסיף להקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגיהנום תכלה, ואלו הוא, ימשיך להיות נדון ליסורי תפת לעולמי עולמים. אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרבו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מפרסותו בפיק ברפים וברגלים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הפתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה, ופרץ בבכי מר, צמרמרת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרוצו מפיו בצרימה אימה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות ורמו מעיניו, והוא הלם בשני אגרופיו עד שמחו חשב להתפוצץ. הוא צעק בלי הפסק: "אוי לי ואוי לחיי!!!"

השתף מרגיע

האשה רצה לקרא לשתף, אולי הוא יצליח להציל מפיו מה קרה, השתף בא בריצה וגם הוא נדהם למראה שתפו, השורע על הספה, מטיח אגרופיו בראשו, ומשמיע קולות כשל חיה פצועה.

"מה ארע לך?" הפגיע בו השתף בטלטלו את פתפיו, "אמר מלה!! האם מישהו שדד אותך? האם הסתבכת בענייני כספים? אל דאגה! נוכל לעמד בך... יש לנו מספיק..."

גם אשתו נסתה שוב לדובב אותו בהרעיפה עליו במתק לשון דברי הרגעה מרפכי לב:

"הרי לא חסר לנו שום דבר: נתברכנו ברוך ה' בעשר, כבוד, גדלה, וכלות לשם ולתפארת! דירת פאר עם כל המותרות שאין כמוה בכל העיר! האנשים הנכבדים ביותר גאים להיות מבאי ביתנו, אוכלים אצלנו ומבבלים אצלנו, ואף מקבלים אצלנו את התרומות הגדולות ביותר למוסדות ולמטרות צדקה... אם כן, מדוע נפלת פתאם לתוך תהום כזה של יאוש ושברון לב?"

עברה שעה ארפה עד שמאכיל הטרפות יכל להרגע ולהפסיק את בכיו, כשהרים את פניו היה קשה להפירו. הוא רמז לאשתו שתצא מהחדר, הוא רוצה להמתיק סוד עם שתפו. כאשר יצאה אשתו מהחדר והוא נשאר לבדו עם חברו לפשע, פרץ מחדש בבכי תמרורים ללא הפוגות, הוא הרעיד כל גופו אחוז עוית ומתפתל ביסורים, והיה נדמה שהנה יתקף אותו השבך...

השתף הסתפל במחזה כשהדם קופא בעורקיו, וצפה בכליו עינים לשמע מלה כלשהי שתבהיר את סבת הבכי האים הזה.

לבסוף הצליח מאכיל הטרפות במאמצים מרבים להתגבר על התקפת הגאון ולשלט קצת על עצמו, ובגיסו את שארית כחו, לחש לעבר שתפו:

"אנא תמך בי, ונצא לגן... גלף הרחק הרחק, כדי שאף אחד לא יקשיב לשיחתנו..."

השנים יצאו לגן הנאה והמטפח, שהשקע בו הון רב, ואשר היה נושא לקנאה גם בין הפריצים העשירים ביותר, הם נכנסו עמק לתוך חרשת עצים צפופים, ושם מצא מאכיל הטרפות את לשונו:

סגולת הרשב"י

פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשך (ללא כסף). אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגוע בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י: - הזוהר קדוש

יותר משמונה אלף שיעורים בזוהר הקדוש, תענוג גן עדן בעולם הזה

שמעו ותחי נפשכם, השיעורים מוכנים ומסודרים, וכל החפץ להיות מן המאירים, יבוא ויטול לרבים להשמיע, זכויות אדירות להשפיע, ובזכות התנא הקדוש האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה יזכו כל עם לביאת הגואל בב"א.

להזמנת דיסקים: 054-4577956

כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.